

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges med 41 Stemmer mod 10.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Statsministeren.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Krisehjælp til arbejdsløse.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 195).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Socialministeren (Borgbjerg): Efter den sidste Ugeopgørelse er der her i Landet af indregistrerede og kontrollerede Arbejdsløshedskassemedlemmer godt 84 000, som er arbejdsløse. Det er jo et overordentlig stort Tal. Kun een Gang i den Tid, for hvilken man har Statistik, har Tallet paa denne Aarstid været større. Det var i 1922. Da var Tallet den 24. Februar 102 340; nu er det efter Opførelsen af 19. Februar 84 338. Der er en bemærkelsesværdig Forskel paa Arbejdsløshedens Fordeling ud over Landsdelene, naar vi sammenligner 1922 med 1926. I 1922 fordelte de 102 000 arbejdsløse sig med 41 080 paa Hovedstaden, 26 267 paa Øerne udenfor Hovedstaden og 34 993 paa Jylland, altsaa med 40 pCt. paa Hovedstaden, 26 pCt. paa Øerne udenfor Hovedstaden og 34 pCt. paa Jylland. I Aar fordeler de 84 338 sig saaledes: 26 290 i Hovedstaden, 25 261 paa Øerne udenfor Hovedstaden og 32 787 i Jylland, altsaa med henholdsvis 31 pCt., 30 pCt. og 39 pCt. Det vil sige, at Arbejdsløsheden i Aar for Hovedstadens Vedkommende er 9 pCt. lavere end i 1922, men for Øerne udenfor Hovedstaden 4 pCt. højere og for Jylland 5 pCt. højere end i 1922, hvilket atter viser, at Arbejdsløsheden i Aar i endnu højere Grad end i 1922, det sidste store Kriseaar, er et Landsspørgsmaal, et Spørgsmaal, der interesserer alle Landsdele i nogenlunde ligelig Grad, og ikke, som man saa ofte har ment, væsentlig et Hovedstadsspørgsmaal.

Nu vil jeg paa ingen Maade male Stillingen sortere, end den er. Tværtimod. Det maa jo erkendes, at Arbejdsløsheden i Aar er en Del lavere end i 1922. Aarsagen er i ikke ringe Grad den samme, nemlig Deflationskrisen. Den virkede altsaa endnu voldsommere i Vinteren 1921—22, end den virker nu. Det beklagelige var, at man den Gang ikke fortsatte, saaledes at man fik et virkelig samfundsmæssigt Udbytte af de Ofre, der blev bragt paa Deflationens Alter. Det beklagelige den Gang var, at man ikke fastholdt Kronekursen, men atter lod den rutsche ned, saaledes at vi nu har maattet gennemgaa en ny Deflationskrise, der dog alligevel ikke har skabt en saa voldsom Arbejdsløshed som den i 1921—22. Jeg vil altsaa paa ingen Maade male sortere end nødvendigt, og der er jo ogsaa Lyspunkter i Øjeblikket. At Kronen nu staar i omtrent 97, at vi med meget stærke Skridt nærmer os Pari, at vi kan have Haab om at faa Gulddindløselighed med Aarets Udgang, at der derved i en nær Fremtid kan ventes at ville blive skabt en vis Ro og Sikkerhed i hele det økonomiske Grundlag, det er for saa vidt Lyspunkter, og jeg vilde ønske, at man i Erhvervslivet maatte tage fat med god Tro paa Fremtiden, hvis man overhovedet tror, at dette Land har en økonomisk Fremtid. Deflationskrisen kunde for saa vidt neppe indtræffe i et heldigere Aar end indeværende, hvor vi har to automatiske Lønreduktioner. Det er alt sammen Lyspunkter. Jeg vil, som sagt, ønske, at man fra alle Sider i Erhvervslivet vil bidrage til at sætte Hjulene i Gang snarest muligt. Der har ogsaa i sidste Uge været nogen Nedgang i Arbejdsløsheden.

Altsaa, det skal ikke være Sortmaleri, jeg her foretager, det vil jeg mindst af alt være med til. Men nægtes kan det ikke, at en Arbejdsløshed af over 80 000 er usædvanlig, den er ekstraordinær. Selv om den et enkelt Aar har været endnu betydeligt større, er den alligevel usædvanlig stor i Aar. Der er mange, der lider under denne Krise, men i første Linie, det maa dog vel alle erkende, er det Arbejderne, den gaar ud over, idet den berøver dem alt Arbejde, skønt de gerne vilde arbejde. Det er dog det haardeste Offer, den største Lidelse, man kan paalægge en arbejdsdygtig og arbejdsvillig Mand, at der ikke er Adgang for ham til